

РЕШЕНИЕ

№ 2795

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5343** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. К. Б., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Я. С. срещу Решение № 1040-20-477/29.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-3-21-00873514/03.02.2021 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С..

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради издаването му в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с целта на закона, както и поради необоснованост. Иска се отмяна на обжалвания акт.

Ответникът директорът на ТП на НОИ – С. – град чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата като неоснователна и необоснована по изложените в оспореното решение мотиви и излага становище по същество на спора в писмени бележки, депозирани в съда на 28.03.2022 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на

събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

С Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО, е разпоредено на жалбоподателя да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за гледане на болен член на семейството и карантина и парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 01.08.2017 г. до 10.02.2020 г. в общ размер на 9554.03 лв. – главница. В разпореждането изрично е посочено, че на основание чл. 117а от КСО обжалването му не спира изпълнението му. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 06.01.2021 г.

Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО е обжалвано по административен ред и има постановено Решение № 1040-21-238/25.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което цитираното разпореждане е потвърдено.

Решението на горестоящия административен орган е оспорено по реда на чл. 118, ал. 1 от КСО пред Административен съд – София – град, където е образувано адм. д. № 3044/2021 г. по описа на АССГ – III отделение, 7- и състав, което не е приключило с влязло в сила съдебно решение.

Към настоящия момент по делото е постановено решение № 1452/07.03.2020 г., което не е влязло в сила. Така оспореното разпореждане не е изпълнено доброволно от жалбоподателя в 14-дневен срок от връчването му. След като е констатирано, че задължението на жалбоподателя към ДОО не е било погасено доброволно в определения за това срок и не е разсрочено по реда на чл. 116 от КСО, на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е издадено Разпореждане № РП-3-21-00873514/03.02.2021 г. от ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С.. Със същото е разпоредено по отношение на жалбоподателя да се прихване от изискуемо вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение за гледане на болен член от семейството и карантина по Е., за периода 7.2020 г., сума в размер на 85.78 лв.

Цитираното разпореждане е обжалвано по административен ред, като с оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 1040-20-477/29.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град е отхвърлена жалба с вх. № 1012-21-397/08.03.2021 г. на жалбоподателя срещу Разпореждане № РП-3-21-00873514/03.02.2021 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. като неоснователна и със същото решение цитираното разпореждане е потвърдено като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО – директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби, както и целта на закона.

Разпореждане № РП-3-21-00873514/03.02.2021 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. също е издадено от компетентен орган.

Съобразно нормата на чл. 114, ал. 5 от КСО прихващането се извършва с

разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Видно от приетата като писмено доказателство Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град е възложено на изброените в нея служители – С. К. М. и Д. Б. П., да издават разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от КСО и разпореждания за прихващане на дължими суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114, ал. 3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО.

Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно спазване на материалния закон:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно ал. 3 на същия член за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4. Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

В конкретния случай безспорно е установено, че Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО, е надлежно връчено на жалбоподателя.

Съгласно чл. 117а от КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 от КСО не спира изпълнението им. Жалбоподателят не е ангажирала доказателства, че е спряно изпълнението на разпореждането по реда на чл. 117а, ал. 2 от КСО.

Не се спори и относно обстоятелството, че цитираното Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО не е изпълнено доброволно в 14- дневен срок от връчването му на жалбоподателя.

Действително цитираното разпореждане е оспорено по административен ред, а впоследствие е оспорено и решението на Директора на ТП – НОИ – С. – град, с което е потвърдено, но независимо че същото не е влязло в сила, съобразно разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО обжалването не спира изпълнението му. Жалба с вх. № 1012-21-143/25.01.2021 г. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, по която е постановено Решение № 1040-21-238/25.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, не съдържа искане за спиране на изпълнението на разпореждането по чл. 114, ал. 1 от КСО и съответно към него не е приложено доказателство за направено обезпечение за размера на задължението. Не са ангажирани доказателства от жалбоподателя и за направено такова искане за спиране на изпълнението и по реда на чл. 118а, ал. 2 от КСО с жалба до АССГ, предявена срещу Решението на директора на ТП на НОИ – С. – град.

В тази връзка съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в 14-дневния срок /предвиден в чл. 114, ал. 3 от КСО/, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Следователно прихващането може да се прилага за събиране на непогасени в предвидения 14-дневен срок за доброволно изпълнение публични държавни вземания по ДОО, както е в случая. Тази законова разпоредба дава възможност прихващането да се извършва от всяко възникнало вземане от ДОО, както е в случая, без да се изисква изричното писмено съгласие на лицето. Прихващането е способ за принудително изпълнение на задължението за възстановяване на недобросъвестно получени суми по ДОО.

Материалноправните изисквания за законност на това изпълнение обхващат съществуването на законосъобразно задължение по ДОО, което подлежи на изпълнение. В конкретния случай според настоящия съдебен състав, макар и не влязло в сила, Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 на ръководителя на контрола на разходите на ДОО, издадено съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 и ал. 3 от КСО, подлежи на принудително изпълнение по изложените вече съображения за приложението на чл. 117а, ал. 1 от КСО.

В съответствие с чл. 117а, ал. 1 от КСО съдът намира че материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са налице, а именно: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната – в случая административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО, който прави изявление за прихващане.

Съдът намира доводите, изложени в жалбата, за неотнормирани към предмета на настоящото съдебно производство, доколкото същите се отнасят до законосъобразността на Решение № 1040-21-238/25.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, респ. на Разпореждане № РВ-3-21-00855738/18.12.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Както вече беше посочено, последните са били предмет на обжалване по адм. д. № 3044/2021 г. по описа на АССГ – III отделение, 7-и състав.

С оглед на всичко изложено съдът намира, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона писмена форма, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, като

не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна.

На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. Б., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-20-477/29.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено Разпореждане № РП-3-21-00873514/03.02.2021 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО в ТП на НОИ – С..

ОСЪЖДА М. К. Б., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ – С. – град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: